

BUTLLETÍ ELECTRÒNIC DE LA SOCIETAT CATALANA DE CIÈNCIA- FICCIÓ I FANTASIA

Març-Abril 2007. Número 03

Editorial

El Butlletí possible

Per què un butlletí electrònic com aquest? Posem sobre el *paper* primer de tot els seus defectes. Ni és un butlletí de rigorosa actualitat (surts cada dos mesos) ni és un model del que permeten les tecnologies més innovadores.

La resposta a ambdues afirmacions és òbvia. No és que no ho vulguem fer millor, és que no estem en condicions de fer-ho. La Societat Catalana de Ciència-Ficció i Fantasia en aquesta segona etapa fa poc que ha estat constituïda i encara no es pot dir que estigui completament consolidada. Afegim-hi que els seus components estan dispersos per una geografia bastant extensa que no facilita pas la trobada. En aquestes condicions assumir un treball periòdic es pot fer sempre que aquest no suposi una càrrega feixuga per als seus membres. I els qui tenen més disponibilitat tampoc no han de ser experts ni en disseny ni en informàtica. L'objectiu era doncs molt clar: fer un butlletí dins les nostres possibilitats i que garantís la comunicació i la cohesió d'un grup que, fins ara, només es trobava un parell de vegades l'any per xerrar i dinar conjuntament.

El butlletí serveix per a intercanviar coneixements i experiències. I el que considerem que ha de tenir qualitat són els seus continguts. Per això hem escollit una plantilla que ens permeti garantir la presència puntual a la xarxa, de moment, cada dos mesos. I hem iniciat els mecanismes que tard o d'hora permetran veure millores. De moment hem constituït un consell de redacció a partir de la junta i ampliat després d'una crida a la participació feta des de la llista de la SCCFF. Les aportacions dels seus membres i les dels lectors ajudaran en aquesta tasca.

Fer el butlletí és un procés forçosament lent. No estem junts en un espai físic com passa en una revista i cada missatge enviat ha d'esperar ser llegit i respost. I no tothom està connectat les vint-i-quatre hores del dia. Els textos rebuts han de passar per una correcció que es fa de manera voluntària i de manera sorprenentment ràpida ateses les circumstàncies. Després hi ha la fase de compaginació, amb els problemes que comporta el poc domini i els misteris de la informàtica (interlineats, justificats i marges que no es visualitzen tal com s'espera malgrat haver posat —o almenys haver cregut posar— les mateixes instruccions). Per no parlar dels distints programes i sistemes operatius utilitzats, que no sempre són compatibles del tot. No tenim la més mínima possibilitat de competir, des d'aquest punt de vista, amb els altres webs de CF que hi ha a la xarxa. Passava una mica el mateix amb els antics butlletins de paper. No eren una revista i probablement la seva qualitat gràfica estava lluny dels millors fanzins. Però eren fets a casa nostra i en català. Que és, exactament, el mateix, que passa amb el butlletí electrònic actual. Només per això paga la pena continuar.

Toni Segarra

NOTÍCIES



Messiah complex

Una nova sèrie d'àlbums de CF, del dibuixant madrileny Eduardo Ocaña, acaba de sortir al mercat francès. Es tracta de **Messiah complex**, el primer volum de la qual, *Les enfants du destin*, ha obtingut una bona valoració de la crítica especialitzada. La història narrada comença l'any 2478 quan la civilització humana s'ha escampat per diversos planetes del sistema solar. És, però, una civilització organitzada de manera similar a l'antic imperi romà. Una minoria d'homes, els "ciudadans", gaudeix de poders i riquesa quasi absoluts a costa de la gran majoria. Com és d'esperar no

tarda a produir-se una revolta basada en l'esperança d'un Messies que acaba concretant-se en una noia de catorze anys que ignora el paper que està destinada a exercir. L'imperi i la resistència contracten cadascú un aventurer amb l'objectiu d'apoderar-se d'aquesta noia.

Planète BD s'ha pronunciat sobre aquest primer àlbum dient que "presenta totes les característiques d'una excel·lent sèrie d'anticipació. La vista futurista superdetallada de la portada ja en prefigura el to". I elogia la realització gràfica innovadora d'Ocaña que, gràcies als seus estudis d'arquitecte, ha sabut crear uns paisatges urbans tant excitants com inquietants.

Sunshine

La 20th Century Fox anuncia l'estrena, el proper mes d'abril, de *Sunshine*, la darrera pel·lícula de Danny Boyle. *Sunshine* és un film de ciència-ficció l'acció del qual té lloc en un futur immediat. Cap a la meitat del segle actual el sol comença a donar



senyals inequívocs d'esgotament, cosa que suposarà la fi de la vida sobre la Terra. Per intentar capgirar la situació una expedició científica viatja cap a aquest astre amb la intenció de reactivar-lo. Pel camí, però, passen dues coses importants: tenen un accident i troben una nau abandonada desapareguda fa set anys. Aquests dos fets els aboquen a una situació límit que els obliga a lluitar per sobreviure. Danny Boyle és un director bastant irregular que ha fet pel·lícules més que discutibles al costat d'altres com *Trainspotting* i *28 días después* que han tingut millor acceptació de crítica i públic. Esperem que aquest cop l'hagi encertada.



Ha mort Vila Casas

El pintor i escriptor Joan Vila Casas, nascut a Sabadell el 3 de juny de 1920, va morir a Barcelona el 18 de gener. Signant Vilacapas, a la darrera dels anys cinquanta va fer una importat aportació

a l'art informalista català

amb les planimetries o "planigrafies", abstraccions geomètriques que recordaven visions zenitals de ciutats modernes o futuristes amb molt de moviment. Des de l'inici dels anys seixanta va començar a construir artefactes relacionats amb la ciència-ficció, com els "marcians" de ceràmica que veiem a la imatge o les "astrometries", unes construccions de llauna inspirades en les càpsules espacials. "Faig ceràmica, no pas a tall d'escultor, sinó de terrisser. Si fos forner, emplenaria cada dia la fleca de marcians de pa", havia manifestat. També, a la revista "Cavall Fort", va publicar un relat vagament autobiogràfic titulat "Els marcians".

Futour

El gener passat, Pep Torres va presentar a la sala d'exposicions del FAD, a Barcelona, "Futour", un seguit de propostes iròniques de dissenys o invents futuristes, amb què ens fa reflexionar sobre el present a partir de la prospecció de la vida quotidiana del futur: una de les comeses de la ciència-ficció. A



més d'imaginar els objectes, Torres ha creat marques imaginàries, dibuixat logotips, dissenyat envasos, i ha utilitzat amics seus com a suposats industrials o inventors d'avenços com el de la imatge: paper prèviament arrugat per a imprimir-hi currículums que així poden anar més fàcilment a la paperera dels destinataris. A continuació, i fins a principi de febrer, l'exposició "Futour" s'ha presentat a Badajoz,

i després voltarà per altres indrets. Estigueu-hi atents; val la pena.

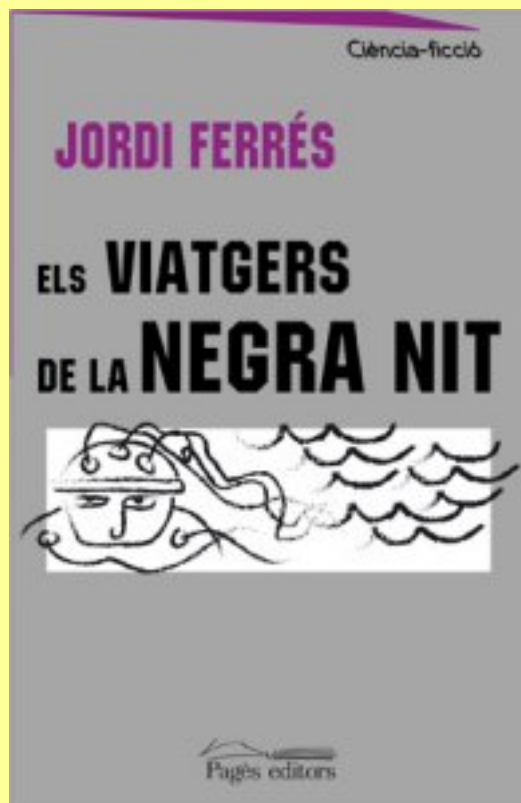


Javier Daulte, premi Ciutat de Barcelona

Dins els premis Ciutat de Barcelona que es van atorgar el 22 de febrer, el premi d'arts escèniques adreçat a guardonar les millors produccions presentades l'any 2006 va ser per a Javier Daulte per *Automàtics*, muntatge teatral de ciència-ficció que vam ressenyar al butlletí de

gener-febrer, i *La felicitat*, obra a la qual pertany la il·lustració, amb l'androide procedent del muntatge anterior.

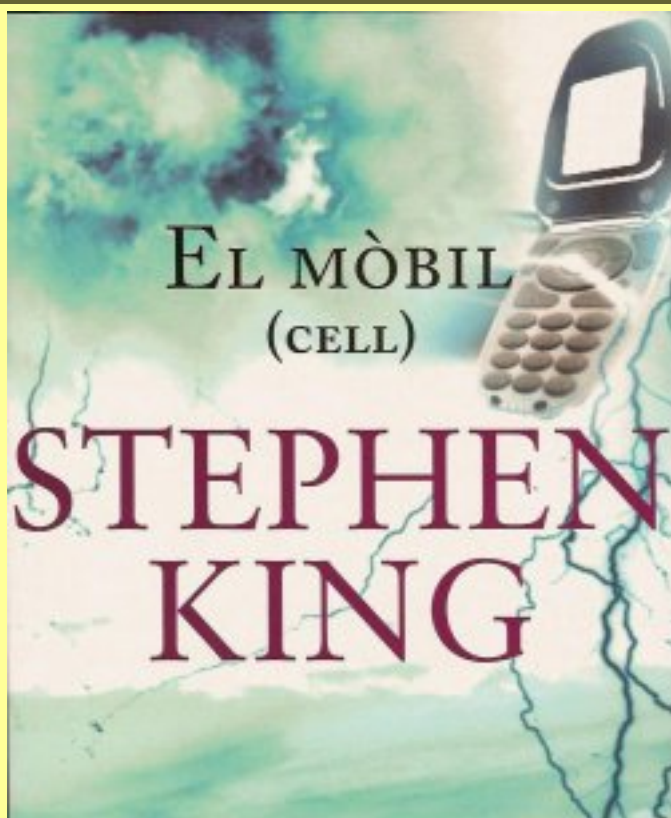
La col·lecció "Ciència-ficció" fa set anys i ha publicat el número vint



Amb *Els viatgers de la negra nit* de Jordi Ferrés, aparegut amb data de desembre de 2006, la col·lecció "Ciència-ficció" de Pagès editors ha arribat al número 20. La col·lecció, que va aparèixer el gener de l'any 2000, inicia el setè any de vida ja amb un nou llibre a les màquines i anunciant algun retoc en

l'aparença de les cobertes, com va fer en arrencar la segona desena i, al número 11, canviar l'inicial paper brillant dels deu primers volums pel gris metal·litzat. El volum que properament inaugurarà la tercera desena aplegarà la novel·la *Horitzó de successos* de Teresa Udina i Vladimir Hernández Pacín i el relat "Retorn parcial" de Jordi Munnshe Colomé, textos guanyadors dels premis de ciència-ficció Manuel de Pedrolo, Ciutat de Mataró, de 2006. Precisament Jordi Ferrés (Olot, 1962), l'autor d'*Els viatgers de la negra nit*, una especulació sobre les possibilitats de la tecnociència en un futur immediat que en gran part es desplega en un laboratori submarí al Mediterrani, l'any 2002 també va guanyar el mataroní premi Manuel de Pedrolo de narrativa de ciència-ficció amb el conte "La segona oportunitat".

LLIBRES



El mòbil de Stephen King.

Tr. Xavier Solé Muñoz, Xavier Garcia Muniesa i Mar Albacar.

«Èxits», 73, Edicions 62, Barcelona, 2006.

El mòbil (Cell), la darrera novel·la, per ara, de Stephen King, publicat també l'original el 2006, és dedicada a Richard Matheson i George Romero. Així King palesa el deute amb *Sóc llegenda* i *La nit dels morts vivents*. Efectivament, l'atmosfera del *Mòbil* ens remet a les obres precedents.



La tarda d'un primer d'octubre, a Boston, el dibuixant de còmics Clayton Riddel surt exultant de l'oficina on acaba de signar un contracte fabulós, que l'ha de consagrar professionalment. Però aleshores observa

que tothom que pel carrer parla amb el mòbil embogeix sobtadament i comença a atacar els del voltant. Entre l'orgia de sang i d'horror que es desferma, en Clay es troba amb en Tom, un altre que no ha embogit, i junts després salven l'adolescent Alice. Tots tres emprendran el viatge cap a Maine, a intentar trobar la dona i el fill d'en Clay, amb l'esperança que no hagin estat contaminats per allò que anomenaran l'Impuls, però el viatge es transforma en una expedició al cor de les tenebres.

El llibre, doncs, recrea la situació dels normals lluitant contra un món de zombis agressius que va anticipar Matheson (i també la situació de caiguda de la civilització que ja va mostrar Wells a *La guerra dels mons*), fins que, immersos en l'espiral d'extermini, s'han d'arribar a qüestionar qui és el normal i qui és el monstre, qui terroritza qui. I també utilitza recursos que ja havia emprat King mateix per exemple a *L'atrapasomnis* (la fugida amb diferents vehicles per les rutes glaçades de Maine, l'enemic que es fica dins la ment del perseguit-persecutor...). I de tota manera, com al *Rinoceront* de Ionesco, la novel·la és un al·legat contra el conformisme, i el missatge és que quan el món se t'ensorra al voltant l'única actitud digna és resistir: «Almenys nosaltres hem fet alguna cosa. I vosaltres, què collons heu fet?» és el crit de rebel·lia de l'Alice davant els qui els retreuen que amb la seva actitud combativa encara exasperen l'enemic.

El mòbil és una novel·la de ciència-ficció, és una novel·la que ens activa els mecanismes de la por, i que a estones ens commou: és una novel·la de Stephen King, en definitiva. Les presses per treure'n aviat la traducció catalana han fet que se'n confiés la versió a tres traductors diferents, sembla que uns quants plecs a cadascun, que no han quedat prou ben travats, sobretot al voltant de la pàgina 240, quan una ploma es transforma en un bolígraf i més endavant en una estilogràfica, i la quantitat d'errades tipogràfiques, majorment al darrer tram, tot plegat fa lamentar la defectuosa tasca d'edició d'aquest nou gegant editorial que és ara el Grup 62.

A.M.J.

Camuflage de Joe Haldeman.

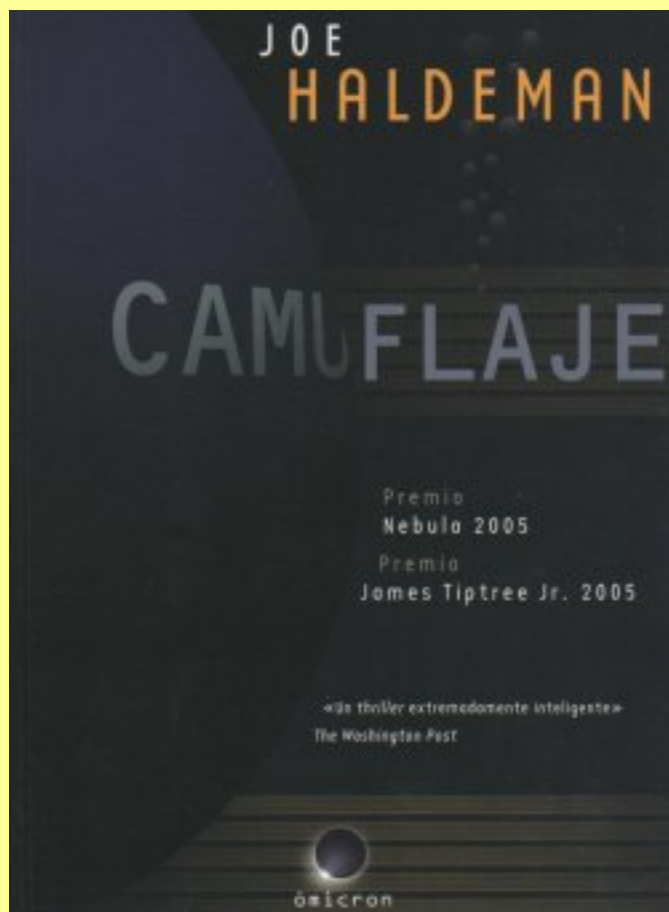
Tr. Pedro Jorge Romero (*Camouflage*, 2004).
"Omicron", Libros de Atril S.L., Barcelona,
2006.

Camuflaje de Joe Haldeman, guanyadora del premi Nebula 2005, és una bona novel·la, plena d'idees interessants, que engança el lector des de les primeres pàgines.

Molt abans de l'aparició dels primers

homínids, una nau espacial arriba al nostre planeta i aterra en una profunda fossa del Pacífic, on romandrà amagada al llarg dels segles. Un dels seus ocupants, un ésser que la novel·la anomena polimorf per la seva capacitat de canviar d'aspecte, surt del seu interior i comença a viure en el nou entorn adoptant la biologia i les formes dels animals marins situats al capdamunt de la cadena depredadora. Milions d'anys després emergirà de l'aigua i adoptarà la forma humana.

Haldeman aprofita la longevitat d'aquest ésser per fer-lo participar en alguns del fets que han marcat la història del segle XX. A començament del segle XXI una empresa privada descobreix i extreu la nau del fons de l'oceà amb la pretensió d'estudiar i explotar la seva avançada tecnologia. Aquest fet, lògicament, atraurà la curiositat del polimorf, que recorda vagament els seus



orígens però sent que la nau està relacionada amb aquests records. No sap, però, que hi ha un segon ésser, un depredador, que pensa el mateix i no està disposat a compartir amb ningú aquesta troballa.

Amb aquests elements Haldeman ha construït una història a la qual no falta res. L'acció té lloc en un moment tan proper que ni tan sols té necessitat d'utilitzar un llenguatge futurista de difícil comprensió. Tampoc no fa la suposició, lamentablement tan corrent, de suposar que els alienígenes parlen anglès o entenen els humans per transmissions de pensament. Adaptar el cos d'un humà, proporcionar-li una identitat, una història i comportar-se de manera tal que no cridi l'atenció és un procés d'aprenentatge que requereix imaginació, habilitat i temps. I l'autor aconsegueix fer creïble aquest procés explicant com el polimorf va superant tots els obstacles que se li presenten. Procés que l'ensenya a ser respectuós amb les diverses formes de vida que va coneixent. Tot al contrari del que fa el seu contrincant, que trobem al costat dels nazis en els camps d'extermini mentre el polimorf participa com a presoner dels japonesos en la marxa de la mort a Bazan.

Haldeman no estalvia als lectors la seva visió crítica sobre la crueltat de la natura humana. El polimorf es pregunta quin sentit té una espècie que s'ha dedicat sistemàticament a exterminar les altres que comparteixen el planeta alhora que eliminava milions d'individus del seu mateix grup.

Per tal que la novel·la sigui completa no hi falta ni tan sols la sorpresa final.

Com tampoc no hi falten ni una molt especial història d'amor ni unes pudoroses i bastant insòlites escenes de sexe. Una novel·la absolutament recomanable que no serà cap sorpresa per als qui hagin seguit la trajectòria del seu autor.

Toni Segarra



La mirada del vampir de Vicenç Villatoro

Editorial Barcanova (Col·lecció Càlam).
Barcelona, 2006.

"... escriure és com clavar els ullals al món per xuclar-ne les vides alienes, que l'escriptor -vampir en la seva biblioteca nocturna- s'alimenta de la sang de les paraules que ha arrabassat del món dels vius, del món de les coses reals" (*Memòries d'un vampir*, pàg. 9).

Des del primer paràgraf, l'autor clava els ullals a la caròtida del lector, i no els en treu al llarg dels cinquanta episodis de

La mirada del vampir. La xuclada, però, és complaent, com ho és l'estil de Villatoro: una escriptura neta, amable, erudita i alhora desproveïda de floritures innecessàries.

El llibre està constituït per contes, narracions, poemes curts i textos que de vegades adquireixen format d'article. Els relats segueixen un fil cronològic que va des del segle XIV fins a la darrerria del XX, tot transitant per fets com la descoberta d'Amèrica, la revolució francesa o la guerra dels Balcans i per llocs

tan diversos com les illes del Carib, un palauet de Vilnius, els boscos de Sri Lanka, racons de l'Empordà, paisatges de Transsilvània, els rius ombrívols dels Carpats o un hotel de Kosovo.

El meu relat preferit és "Illa de Tinos, 1701", amb el qual l'autor ens transporta a l'illa grega, on arriba un Vroucolacas, un ésser que decideix tornar a la terra on va ser feliç quan era mortal segles enrere, un espectre que a les nits esvalota els vilatans. Al relat es troben asseveracions com aquesta: "La felicitat és una fruita rara que es passa de seguida. Necessita certes condicions per madurar: un paisatge net, un horitzó obert, un món a la mida."

S'hi troben també consideracions sobre aspectes evolutius en relació amb els sentiments dels vampirs o la forma de la seva dentició (en aquest darrer cas, d'un anònim estudiós que sosté la idea lamarquiana que la funció fa l'òrgan). També són especialment curioses les hipòtesis que formula el narrador sobre el reiterat fracàs d'un vampir romàntic just abans de clavar els ullals.

Villatoro ens ofereix un assortiment de vampirs i vampiresses (fins i tot una de catalana, si és que els vampirs tenen nació i no pertanyen a un altre món), personatges turmentats que tot sovint es mouen per escenaris decadents. No obstant això, el llibre no es vertebrava tant en el vampirisme i en la sang com en la immortalitat, la vida eterna i el combat contra el temps.

Segur que els lectors d'aquest butlletí gaudiran amb la lectura d'aquest llibre, però a més d'un ens hauria fascinat que, tot aprofitant l'eternitat dels personatges, l'autor hagués situat al futur la mirada d'un dels seus vampirs.

Jordi de Manuel

Viatge a Korétzero d'Anna S. Ayguavives.

Empúries, Barcelona, 2006.

Viatge a Korétzero. Un món de nous infants és la segona part d'un llibre d'Anna S. Ayguavives, escrit des del

metallenguatge, la literatura mística o simbòlica, però dels símbols que ja ens aporten experiència en si mateixos. Perquè és en el símbol on la transcendència esdevé universal, o com deia Raimon

Panikkar parlant del primer volum: "La

realitat no s'esgota en una descripció merament conceptual. Hi ha també el coneixement simbòlic -que no és purament objectiu ni exclusivament subjectiu." Una perspectiva espiritual que no es limita, com sol passar en la literatura fantàstica, al maniqueisme del bé i del mal, sinó que cerca el retorn a la infantesa, l'ascensió a l'interior de l'existència humana.

Clara, una nena de nou anys, accepta, durant una nit estelada escollida, la invitació d'un ésser del planeta simbòlic Korétzero per viatjar-hi i iniciar així un viatge interestel·lar en què van apareixent éssers completament diferents dels humans però alhora molt similars en les seves experiències i vivències. Un viatge interplanetari que és en realitat un camí com una revelació oberta cap a



l'interior més profund de cadascú. La narració -que em fa pensar en *El petit príncep* i en *Starmaker* (1937) d'Olaf Stapledon- ens brinda moltes emocions i lliçons de vida amb el convenciment que res no mor i tot es transforma; que l'oblit de la voluntat porta a la desaparició de la llibertat; que l'Univers és possibilitat i que sembrar en terra erma és sembrar possibilitat. L'autora utilitza la imaginació no pas amb voluntat de convèncer, sinó per fer-se entendre, utilitzant paraules senzilles i escrivint en un estil didàctic per donar respostes a les grans preguntes que s'han fet sempre els humans.

Aguavives crea desenes de noms amb els éssers biològics intel·ligents, les plantes i animals que descriu, els indrets i els nous conceptes que imagina: lativ, arbre gentil, aureòleal, camí d'espurnes d'estels, senskibilitat, peix visionari, sorràlia... En els planetes que visita hi trobem diferents llenguatges: des d'aquell en què cada lletra pronunciada serveix perquè la protagonista es descompongui en les partícules més diminutes de l'Univers -els glops moleculars- que li faciliten el camí a les estrelles i l'abraçada de l'Univers, fins al llenguatge líquid d'un planeta d'aigua o el llenguatge dels cristalls en què cada moviment mil·limètric era una paraula amb un sentit. Una flor que canta en l'idioma que parla qui s'hi acostava. O arriba a un planeta en què els habitants havien oblidat no sols la facultat del llenguatge, sinó fins i tot la seva essència humana. O reflexiona sobre les paraules que només són silencis sense fons, xerrameca absurda, parlotejar sense dir res. Com diuen els éssers sensibles d'aquells mons: Que l'univers us vetlli!

La primera part del llibre:

Anna S. Ayguavives, *Viatge a Korétzero*. Editorial Mediterrània, Barcelona, desembre 2004.

En una nit escollida, la Clara, la protagonista de la història, que acaba de fer nou anys, rep la visita d'un ésser extraterrestre, l'Hílips, que la convida a visitar el planeta Korétzero (cor i zero), on viuen els klins. Tots dos fan un viatge més enllà de la Via Làctia per un camí ple de sorpreses que faran que la Clara s'adoni que l'Univers ens vetlla.

Es tracta d'un viatge apassionant a l'espai exterior i interior, durant el qual aprendrem o recuperarem els valors essencials de l'existència humana a través dels ulls de la Clara i dels raonaments de l'Hílips, que esdevé el seu millor amic. L'autora ens fa veure que tot té una raó de ser i un moment per a ser descobert, i que el temps no compta amb hores ni dies ni anys, sinó amb experiències, sensacions i sentiments. Que no és el mateix el coneixement que el saber, que conèixer no és estimar, que disposem d'un sisè sentit ocult que inclou els altres cinc...

El llibre inclou un glossari amb un centenar llarg de termes inventats per Anna S. Ayguavives: animals cristal·lins generadors d'energia positiva, arbres exòtics, insectes, noves espècies botàniques, formes geomètriques amb vida pròpia, planetes cantaires quan són fecundats, llars sense portes que xuclen

els habitants i en coneixen l'estat d'ànim, verbs nous... L'autora uneix la imaginació, l'espiritualitat i l'univers dels símbols en una novel·la fantàstica narrada amb una senzillesa i una imaginació magistrals.

Jordi Solé i Camardons



Els millors contes de la literatura fantàstica.

Traducció, selecció i presentació de Joan Solé.

Columna Edicions, Barcelona, desembre 2006.

Kurt Vonnegut a la recent *Un home sense pàtria*, també publicat a Columna el mateix 2006 i ressenyat al butlletí núm. 1, deia que "tinc per tifa tothom que no ha llegit el millor relat breu nord-americà, que és *Esdeveniment al pont del riu de l'Òliba* d'Ambrose Bierce". Ara, gràcies a la selecció de Joan Solé, els tifes ens podem redimir: l'excel·lent "Un episodi al pont del riu de l'Òliba" és un

dels vint-i-quatre relats que Joan Solé ens ofereix al seu volum.

El volum s'inicia amb una presentació en què l'antologista caracteritza el gènere, que "pertany a una època racionalista i científista", que té Poe com a "creador del modern relat fantàstic" i que entre altres aspectes es caracteritza per "la brevetat (perquè la impressió sigui més intensa cal que el text es llegeixi d'una tirada [...])", i que amb Le Fanu i M.R. James exhaurix "les possibilitats expressives"; encara cita alguns autors de la meitat o el darrer terç del XIX (i morts en dates aproximades a alguns dels seleccionats), però "en general els podem considerar la darrera manifestació d'una modalitat que ja havia tingut el seu cant del cigne". Parla després de les derivacions del gènere: el terrorífic anglosaxó, l'hispanoamericà no ben definit o fins la ciència-ficció. El lector potser es desconcertarà davant el cas de Borges i Cortázar, que tant són citats com a autors del fantàstic vuitcentista com posteriors, o quan l'autor lamenta haver omès de la selecció Ballard. I potser encara es desconcertarà més quan vegi que a la selecció d'antologies per països no hi consta *Els altres mons de la literatura catalana* de Víctor Martínez-Gil, editada el 2004. Petits detalls fàcilment esmenables en una segona edició.

El cos central del volum és evidentment el dels relats. Hem d'agrair a l'antologista que ens n'aporti alguns per primera vegada en català. I val a dir que es fan llegir tots de cap a cap, tant els que ja coneixíem com les grates descobertes. Essent una tria signada de relats de vint-i-un dels primers espases de la literatura fantàstica (sota el títol de Lafcadio Hearn n'hi ha tres, i amb el de Lord Dunsany, dos), fóra il·lògic discutir cap títol ni destacar-ne cap per damunt dels altres; només donem la llista dels autors perquè el futur usuari del volum vagi orientat: Saki, Stevenson, Guy de Maupassant, Villers de l'Isle-Adam, Jacobs, Middleton, Dickens, Poe, Wells, Bierce, M.R. James, Baudelaire, Kipling, Daudet, Hearn, Dunsay, Blake, Merimée, Melville, Clarín i O. Henry: quinze anglosaxons, cinc francesos i un castellanoescrivent lleonès considerat asturià.

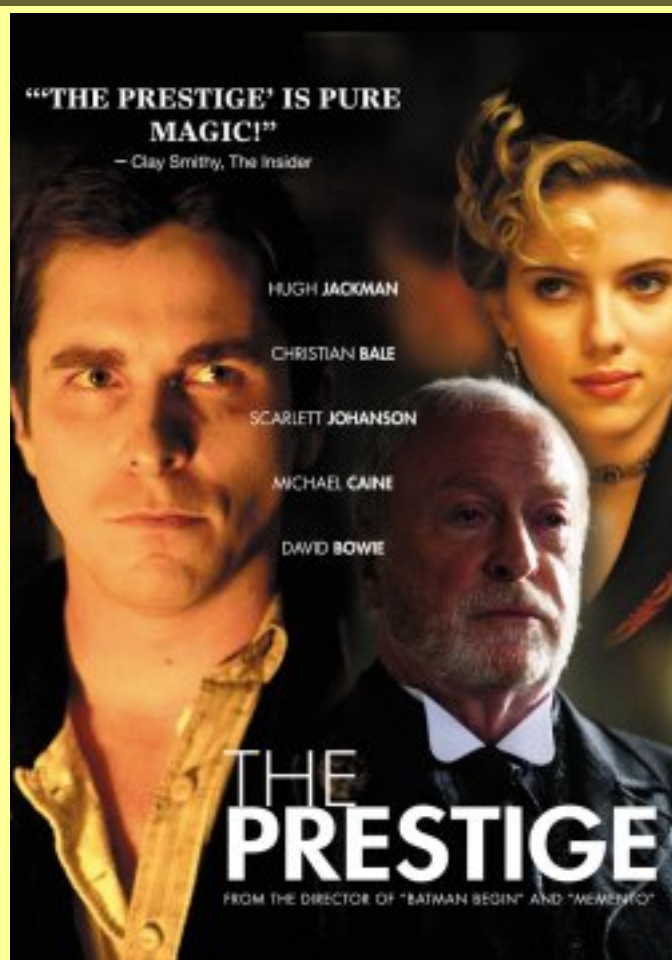
Davant aquest repertori no gosem fer gaires consideracions crítiques. Potser diríem que, dels que han representat una descoberta, "Caront" de Lord Dunsany, dins la seva brevetat (un full i mig), amb la suggeridora doble frase

final és un dels contes més perfectament acabats que hem llegit. I de "La pota de mico", un conte impressionant que només havíem llegit en castellà a l'antologia de Borges-Bioy-Ocampo, i abans en català en l'adaptació teatral, potser qüestionaríem la tria del mot: els micos tenen potes, o mans i peus? Sense haver de recórrer a Jane Goodall, trobem més natural el títol que hi va donar Salvador Vilaregut a l'adaptació teatral, "La mà de mico".

Però entrar en alguns aspectes de les traduccions, com en el de l'edició, no tots atribuïbles a la considerable feina de Joan Solé, mereixeria un article a la secció d'opinió.

A.M.J.

CINEMA



El truco final (The Prestige) de Christopher Nolan

Ambició, enveja, amistanat, rivalitat, obsessió, desig, gelosia... són alguns dels sentiments humans que planen sobre aquesta història ambientada bàsicament a Londres al començament del segle XX i que té *dos* mags com a principals protagonistes.

La pel·lícula s'inicia amb una escena en la qual l'inventor de trucs Cutter (interpretat pel veterà Michael Caine) explica a una nena l'art de la màgia: "Tot gran truc de màgia consisteix en tres actes. El primer rep el nom de La Promesa: el mag mostra una cosa ordinària, però, com és d'esperar, probablement no ho serà. El segon acte es diu El Gir. El mag provoca que aquella cosa ordinària faci algun fet extraordinari. Ara bé, encara que busquis el secret, no el trobaràs... i és perquè hi ha un tercer acte anomenat El Prestigi. Aquesta és la part dels girs i els canvis inesperats, en què la vida penja d'un fil, i veus una cosa sorprenent que mai abans no havies vist." Al film també es fan dos girs que aquí tan sols esbossaré: un és l'element de ciència-ficció, sobre el qual la trama proporciona detalls que el fan prou previsible; l'altre gir, però, és més inesperat (i alhora natural) i permet comprendre aspectes fins aleshores inexplicables de la pel·lícula i, sobretot, convida a repensar i visitar algunes escenes. Al final fa la impressió que tota la pel·lícula en si mateixa és un magistral truc de màgia.

El truco final (The Prestige) està basada en la novel·la *El prestigio* (malauradament no traduïda al català) de Christopher Priest, autor, entre altres obres, d'*Experiencias Extremas S.A.*, una novel·la molt peculiar de ciència-ficció.

Christopher Nolan, el cineasta, també va dirigir *Memento*, un enginyós i inquietant *thriller*.

J. de M.

***La caja Kovak* de Daniel Monzón**



David Norton, un escriptor nord-americà de novel·les de ciència-ficció, és convidat a anar a Mallorca per fer una conferència. El mateix vespre la seva promesa, després d'acceptar la seva proposta de casament, se suïcida llançant-se per la finestra. Al costat del seu llit de l'hospital, mentre es debat entre la vida i la mort, hi ha una altra noia, Silvia, que també ha intentat suïcidar-se de la mateixa manera però que ha tingut la sort de veure frenada la caiguda per una vela de la botiga que hi ha sota el seu balcó.

Quan, casualment, l'escriptor i Silvia es tornen a trobar a l'aeroport al moment que se n'anaven del lloc on han succeït aquest fets, un altre suïcidi els fa veure la impossibilitat que tot sigui fruit de l'atzar.

I, efectivament, un personatge, el mateix que va convidar David, és el responsable d'aquestes morts amb la finalitat d'obligar l'escriptor a ser un instrument del seus plans. La caixa Kovak, basada en el laberint del mateix nom, és un instrument que condueix progressivament cap a l'autodestrucció dels qui es troben al seu interior. En aquest cas el mecanisme ha estat substituït per un xip implantat al cap de les presumptes víctimes, que es veuen obligades a seguir irremeiablement el seu impuls quan és activat.

Aquest és un dels temes clàssics de la ciència-ficció que cada cop s'acosta més a una possible situació real. Actualment ja s'implanten xips als gossos. Quina garantia tenim que d'aquí a poc temps aquests xips no s'implantaran als

nounats amb l'excusa de controlar els seus impulsos violents? Tal com diu Daniel Monzón, el director de la pel·lícula, en aquest cas és impropri qualificar-la de ciència-ficció, perquè avui dia no hi ha diferència entre aquesta i la realitat.

La caja Kovak és una pel·lícula que es pot veure sense avorrir-se. No acaba de ser un film reeixit, perquè la història és una mica simple i els personatges un xic esquemàtics. Tanmateix té algunes bones escenes d'acció i està ben rodada. Llàstima del final, més que previsible, que deixa amb el regust de plat poc elaborat als paladars més exigents.

T.S.



Shin Chan, els adults contraataquen de Keichi Hara

De tots els Shin Chans que he vist fins ara, el que m'ha impressionat més ha estat *Shin Chan, a la recerca de les boles perdudes*. La seva barreja d'esoterisme, batalles samurais i números musicals de transvestits em va arribar a l'ànima. Vaig sortir del cine convençut que els pobres autors de literatura juvenil ja podien plegar veles. I és cert; per molt que el neocon enjaquetat Xavier Sala i Martín pretengui fer-nos creure que *El Zoo d'en Pitus* és la repera, aquell film de Shin Chan catapultava l'obra de Sebastià Sorribas al paleojuràssic

més paleojuràssic de tots els paleojuràssics.

Per desgràcia, els llargmetratges del nen japonès i exhibicionista no arriben sempre a aquest alt nivell de deliri. Ja em sap greu dir-ho, però el recent *Shin Chan, els adults contraataquen* és un dels més fluixets que ens han fotut entre pit i esquena.

Sinopsi: Una parella de científics guillats -Ken i Chako- ha construït un parc temàtic ambiciós: el Parc del Segle XX, que farà les delícies de qualsevol animeta nostàlgica del segle XX. Per quatre rals, els pares de les criatures poden encarnar els herois de sèries televisives que havien vist de petits, escoltar la música que sonava als 40 Principals d'aleshores o degustar les llepolies de quan eren menuts. A les noves generacions representades per Shin Chan i la seva colla, tot això els importa un rave. No entenen el deliri que els agafa als grans.

Els científics, com un flautista d'Hamelin tunejat, aconseguen que tots els adults de la ciutat de Kasukabe abandonin en massa fills i llars i s'aquarterin, hipnotitzats i estupiditzats, al parc. Ken i Chako volen retornar amb ells (i tota la civilització) a un segle XX inalterable. No compten, és clar, amb l'avorriment dels nanos que, quan s'atipen d'estar solets, decideixen entrar en acció i rescatar els caps de família.

La primera part del film, plena de corredisses i bajanades, és entretinguda, però descarrila quan Ken s'esbrava explicant-nos la seva utopia, nihilista, absurda i nostàlgica. A partir d'aquell tram, comprenc tots els espectadors que hagin desitjat que Shin Chan ens ensenyi la tita, li aixafi la guitarra al dolent i el film s'acabi d'una vegada. Entesos, algú podrà dir que acabem de veure un al·legat contra la peterpanització perpètua dels adults dins la societat nostrada, però, la veritat, al costat de la ximpleria aquella dels transvestits, aquest Shin Chan és un succedani insípid que no convida a repetir.

Sebastià Roig

TEATRE



Una còpia de Caryl Churchill.

**Espai lliure, Teatre lliure, Barcelona,
del 7 de febrer al 4 de març de 2007**

A la representació d'*Una còpia* a l'Espai lliure, el públic s'asseu en unes grades abocades cadascuna a un dels costats del quadrilàter central, de tal manera que es crea

una mena d'efecte mirall: a l'altra banda de l'escenari la teva grada és repetida, i fins i tot la teva presència. L'escenografia, que els servidors del teatre munten a la vista del públic, consisteix en quatre butaques iguals, encarades de la mateixa manera una a cada vèrtex; al mig de cada costat, una tauleta semicircular, damunt una catifa, totes quatre idèntiques, amb dos objectes decoratius, un cotxe i una figura, també idèntics entre si els de cada tauleta, i al centre quatre escalfapanxes idèntics, de base triangular, que formen un quadrat central que complementa els quatre àmbits idèntics de l'escenari on es representarà una obra sobre la clonació.

Des de la concepció de l'espai escènic i la direcció (de Jordi Prat i Coll) fins al disseny del so (de Damien Bazin), l'escenografia i el vestuari (de Llúcia Bernet i Ricard Prat i Coll) i la il·luminació (de David Bofarull), tot està pensat al servei d'una mateixa idea, servir el text (de Caryl Churchill, traduït pel director mateix). I comença la representació.

En Salter, el pare (Andreu Benito), s'enfronta als retrets del fill, Bernard (David Selvas), que ha descobert que no és únic, sinó que té més de dues dotzenes de clònics; el dubte que l'amarga és si ell és realment en Bernard, el fill d'en Salter, com sempre ha cregut, o una còpia més de laboratori. El pare li assegura que ell, en Bernard, és el seu fill, però acaba confessant-li que va ser clonat a partir d'un fill anterior, també anomenat Bernard, desaparegut; i, en el procés de clonatge, segurament que el responsable del laboratori ho va aprofitar per fer els altres clònics, sense advertir-li-ho. El conflicte s'ampliarà amb l'aparició del fill anterior, Bernard 1, que també compareix a retreure al

pare la seva actitud i el seu abandó, i si en Bernard 2 era ple de pors, en Bernard 1 és ple d'odi, i es desencadenarà la tragèdia provocada per la cerca de la personalitat individual i la por de la substitució. Però encara l'autora ens reserva la presència d'un nou clònic, Michael Black, que ens enfronta a un nou dubte existencial: viure és acceptar la realitat i estimar-la, sense qüestionar-la, o acceptar la realitat i estimar-la, sense qüestionar-la, ens transforma en uns simples clònics generats per aquesta realitat?

Amb la dificultat afegida d'actuar a peu pla envoltats del públic a tocar, Andreu Benito fa versemblant la figura del pare sotmès a un dur judici moral per haver cregut que amb els éssers humans es podia tallar, esborrar, copiar i tornar a començar, i David Selvas ofereix un recital interpretatiu encarnant tres personatges distints, tots creïbles, sense altres elements de diferenciació que uns mínims canvis en el vestuari i amb l'únic i gran recurs de la tècnica actoral.


A.M.J.

CÒMIC



*Revisant
els
clàssics:
El Jinete
del Espacio*

de José Carlo M.
(pseudònim de José
Mallorquí) i Francesc
Darnís



Aquest any en farà seixanta que Francesc Darnís, un català dibuixant de còmics, conegut, sobretot, per ser l'autor d'*El Jabato*, creava, a duo amb un altre català, Josep Mallorquí, un dels tebeos de ciència-ficció més emblemàtics produïts a casa nostra. Es tracta d'una sèrie de quaranta-vuit pàgines, *El Jinete del Espacio*, que es va publicar a partir del número 12 de la revista "El Coyote", pel Nadal de l'any 1947.

Encara que es tracta d'un còmic inspirat de manera indiscutible en el primer Flash Gordon, la diferència es manifesta ràpidament per la vulnerabilitat de l'heroi. Si Flash és un ésser totalment invencible, aquest no és el cas de Carlos de Lara, que es veu obligat a demanar ajut per sortir de les dificultats en què es posa.

Després d'un parell de pàgines d'aventura som ja a l'any 1948, en ple bloqueig econòmic i polític, i el guionista és el mateix autor d'*El Coyote*. Això vol dir que tenim la vena espanyolista assegurada i que com a rerefons hi ha sempre, a punt d'emergir, un cant a l'heroisme, la valentia, la noblesa, l'altruisme i la cavalleriesitat dels conqueridors hispànics que van conquerir mig món per a la corona de Castella i l'església catòlica.

Enmig del desert del Sàhara s'està rodant una pel·lícula. A causa d'una tempesta de sorra, Carlos i l'operador cinematogràfic es refugien en el que creuen un dels decorats i que resulta que és una nau espacial que ha vingut a buscar armes antigues per portar a Ullus, una de les llunes de Júpiter, on hi ha una guerra entre diferents regnes. Com és lògic, els dos terrestres s'apunten a la perillosa expedició perquè "un español no desprecia una oportunidad así".

La ingenuïtat de la història la fa divertida. Una nau espacial tocada per un projectil cau cap al planeta fent primer una trajectòria de tirabuixó per a fer-ne, tot seguit, una encara més inversemblant. En aquest tipus de tebeos les lleis de la física són olímpicament ignorades i en el buit es poden fer girs de noranta graus, sentir explosions i no tenir cap problema ni per les acceleracions ni per la gravetat. Cosa, però, que no cal retreure gaire als autors, atès que molts anys més tard les pel·lícules de la sèrie *Star Wars* fan,

exactament, el mateix.

Com no podia ser d'altra manera a Ulus hi ha diferents espècies intel·ligents. Però la principal, encapçalada per la princesa Klea, és exactament igual a la dels terrestres. Al costat dels "bons" hi ha també els homes-gos, no gaire intel·ligents però d'una fidelitat a prova de bomba, i una altra amb caps més semblants als dels gats. Per derrotar-los, els malvats importen de la Terra milers de desertors de la legió francesa acompanyats d'àrabs, que fan caure l'enemic en una gran emboscada. Davant d'aquesta situació els protagonistes han de recórrer a solucions extremes: teletransportar per mitjà d'una espècie d'aspirador gegant de gran potència vuitanta mil soldats de la legió espanyola comandats pel coronel Martínez, que, en poques pàgines, aconseguen la victòria.

És un exemple del que s'entenia com a ciència-ficció en aquella època. Podia haver estat un còmic de guerra o un western en què veiéssim els blancs lluitar de manera contínua contra els pellroges. Només el fet de situar-ho en un altre planeta i canviar el color de la pell li canviava la classificació temàtica. I, malgrat tot, l'èxit de públic va ser considerable. Tant, que fins i tot, insòlitàment en aquell temps, se'n va fer una reedició en format monogràfic.

T.S.

OPINIÓ



El meu got sacramental després de patir un atac iconoclasta

Reencarnació dels déus

per Òscar Pàmies

Ja no ens podem permetre el plaer infantil de venerar i adorar déus. Hem crescut. No creiem en els Reis Mags ni en l'Home del Sac ni en el Chupacabras. I als déus els hem guardat en el mateix bagul dels records.

El català és un dels pobles que es tenen per més realistes (la qual cosa és un eufemisme per no haver de dir que el català té la visió escèptica, derrotista i sàvia del gos esbatussat). Si descomptem el culte al Barça i la fe a ulls clucs en "La Caixa" i els seus crèdits de triple garantia, català equival a descregut.

Jo, català fins a la medul·la, i en conseqüència escèptic, descregut i agnòstic (que no ateu, perquè el bon català no espera en el més enllà un confortable no res on descansar, sinó una nova presa de pèl o un nou estatut)... Doncs bé, jo (ho confesso amb les galtes enrojolades) mantinc una FE, una DEVOCIÓ i una LITÚRGIA.

Atresoro un got de vidre decorat amb tres estampes d'un famós conill desvergonyat i eloqüent, mític devorador de pastanagues. El got venia amb una crema de xocolata i avellanes. El guardo en una vitrina de la cuina, juntament amb altres objectes sacramentals: les gerres de cervesa, els gots de whisky i les copes de licor. I el trec cada matí per beure la meva aigua de netejar els ronyons. L'aigua per si mateixa no obra cap miracle, és la ingesta virtual del meu Déu rosegador, diluït gràcies a un procés homeopàtic i consagrador, allò que actua de principi actiu benèfic. Per completar el ritual, el rento a mà, l'eixugo amb molta cura i el torno a desar a la vitrina.

Crec en el conill pocavergonya, quan apareix arrepatat a la seva conillera rosegant la seva pastanaga (més per vici que per necessitat) o quan confon els seus enemics transvestit de valquíria o de bella molinera. Crec en Bugs Bunny (i en Tex Avery, el

Sant Pare que el va dur al món). Bé, més que creure en Ell, crec que m'agradaria ser com Ell o, ja posats, ser Ell en lloc d'Ell (emulant el visir Iznogud).

-Si tornessis a néixer, què t'agradaria ser, marrec?

-Jo? Un dibuix animat. Viuen eternament i no sembla que això els causi cap patiment.

Diguem que per no haver de viure d'esquena a l'espiritualitat avui dia ja no cal orar, ni agenollar-se ni postrar-se ni fer ofrenes ni oferir sacrificis ni exposar-se a cap activitat humiliant per a un català com cal. I, per descomptat, la nova religió que practico no em demana allò tan lleig de les sectes orientals de "matar o controlar l'ego". Ben al contrari, l'ego cal conrear-lo i engreixar-lo a base de bé. No es mereix el tracte d'un bonsai, el nostre "petit-jo". És el bé més preuat. L'ego és la part que queda més a prop del centre de nosaltres mateixos, que és on diuen, els qui hi entenen, que cal trobar Déu. Déu: Aquell que viu una vida regalada a la seva conillera. Per a la religió reciclada que proposo només és necessari corregir el nostre consumisme materialista amb una mica de bon gust. Per assolir el satori i el nirvana, tan sols he d'esperar que llancin el pack amb el bo i millor dels dibuixos de la Warner.

Som una gran legió -discreta- de fidels. Tinc una botiga de còmics al costat de casa. El quaranta per cent de l'espai està dedicat a les publicacions. El seixanta per cent restant, a la parafernàlia idòlatra: figuretes de plàstic o de plom. El panteó pagà és ric i exuberant: els superherois Marvel, els Jedi de *Star Wars*, la Sagrada Família Simpson, déus obscurs com El Corb o Hellboy... No s'han adonat, el Papa i els seus sequaços, que aquí, en les botigues de còmics i marxandatge, es cova el seu autèntic enemic moral, vull dir, comercial?

Els déus no s'han conformat a criar pols a les golfes. Crist es va colar a la Warner per encarnar-se en Neo, i transmetre'ns el seu missatge reciclat: cal alliberar-se del Gran Engany, de la il·lusió de les coses materials. I, per a això, hem de pactar amb les màquines. Perquè, de l'engany, ens en podem desempallegar, però la televisió, Internet i el mòbil amb MP4 han de continuar connectats. A *Matrix*, els germans profetes Wachowski també ens tempten amb el missatge contrari per tal que l'oferta sigui variada: si el món real, vist amb ulls desperts, et sembla un fàstic, continua somiant. "Sé que aquest filet no existeix; sé que quan me'l fico a la boca, és Matrix

qui li està dient al meu cervell: és bo i gustós. La ignorància és la felicitat", filosofa Cifra, el traïdor.

Cifra ens consta com el dolent de la pel·lícula, però està més despert que Neo. Cifra-Cypher-Lucifer escull ser reinserit en el món d'il·lusions de *Matrix*, i això és d'un sentit comú irrefutable a la vista de l'alternativa.

Entre l'opció mística i nihilista de Neo i l'hedonista i lúcida de Cifra, m'inclino per totes dues. Aposto per ser el perfecte místic cínic: el conill de la Warner. Bugs Bunny és el meu heroi i el déu principal del meu panteó, així Déu torna a ser creïble i es guanya el dret de viure entre els homes. Ja no és una figura paternal, indulgent o *marimandona*; resulta com un acomodador de cinema amb la llanterneta: et busca la felicitat d'una butaca enllumenant-te el camí.

(FRAGMENT DE L'ARTICLE "SUPERVIVÈNCIA DEL FANTÀSTIC" publicat al número 44 de la revista LUVINA editada per la Universitat de Guadalajara-Mèxic. L'article complet, en castellà, a www.luvina.com/luvina44/index.html)

JOCS



CONSOLA GP2X

Com ja podeu imaginar, la intenció d'aquesta secció és apropar-vos a qualsevol tipus de joc que se situï en un ambient de CF. Aquest cop, però, us parlaré d'un meravellós aparell que, encara que no sigui de CF pròpiament dita, sí que ens permetrà gaudir de la CF a la mà. Parlo de la Consola GP2X.

Per començar, l'impacte més gros d'aquest aparell és que ha estat concebut pel que s'anomena "Desenvolupament Lliure". L'empresa fabricant (la desconeguda coreana GamePark Holdings) ha muntat la consola sobre la base d'un sistema operatiu Linux, i hi ha diverses eines de desenvolupament perquè sigui l'usuari mateix qui desenvolupi jocs, aplicacions, emuladors..., i els comparteixi amb tothom. A més, és un complet centre multimèdia, on podreu escoltar música (MP3, OGG...), veure vídeos (DIVX, MPEG...) fins a 720x480 píxels, veure les vostres fotografies (JPEG, BMP, PCX, TIFF, fins a 1024x768), i fins i tot llegir text.

La base del sistema són dos microprocessadors a 200 MHz (ARM920T i ARM940T), amb 64 Mb de RAM i 64 Mb de NAND Flash. A més, hi ha una ranura per a targetes SD, per a posar-hi tot el que vulgueu. També té un port USB 2.0, per a connectar-lo al PC, i un port per a poder connectar la consola a la TV (el cable es ven a part). La seva gran pantalla (3,5 polzades permet una excel·lent visualització.

Encara que les primeres versions de la Consola patien diversos problemes de joventut, les diverses actualitzacions de firmware (proporcionades gratuïtament pel fabricant) han aconseguit un dispositiu fiable i robust, amb grans qualitats multimèdia.

Quant a les aplicacions, les que més destaquen són els emuladors de sistemes arcade (MAME) o consoles antigues (SNES, SEGA MEGADRIVE...). També s'estan fent coses directament per a la consola, entre les quals voldria destacar les aportacions d'un desenvolupador català, Miq01, no solament per la seva qualitat, sinó també perquè són en el nostre idioma. Per exemple ha fet Tilematch (joc de buscar parelles), o Beat2x, joc tipus DDR (Dance Dance Revolution), en què has de fer una combinació de pulsació de tecles, seguint el ritme de la música.

Si voleu saber més coses d'aquesta consola, i trobar tot el programari que s'hi està fent, podeu anar a <http://www.gp32spain.com>, que és el punt de trobada de la gran

majoria d'amants de la consola.

Ah, se m'oblidava: aquesta gran meravella costa 164,95 euros. Us asseguro, per experiència pròpia, que la inversió val la pena (i no tinc comissió de cap tipus per la seva venda). Si ets un friki com jo, no pots deixar de tenir-la...

Isidor Bernabé

RELAT

20092045 (Seleccions?)

per Pep Homar

Aquesta tardor tot serà diferent. Ja fa gairebé cinquanta anys que un futbolista anomenat Bosman (o algun nom similar que he perdut en la memòria) va guanyar un plet en què es va resoldre que pel fet de ser europeu podia viure i treballar (per tant, jugar a futbol) on li donés la gana. Segurament la sentència estava redactada en termes més jurídics, però el sentit era el mateix.

Això va provocar un putiferi futbolístic i un mercat de compravenda d'éssers humans multimilionaris amunt i avall de qualsevol país de la que en deien unió. En el fons, d'alguna manera, es perdia l'esperit nacional de l'esport a la unió, cosa que va semblar un escàndol a uns quants.

Paral·lelament, en un raconet de la irreductible Catalonia (que alguns creien que "is not Spain") van començar a demanar l'oficialització de les seleccions autonòmiques. Parlaven de països sense estat, de drets històrics i fets diferencials. Resumint, tot plegat paper mullat. La unió, que en aquells moments semblava una paraula una mica forta, va esdevenir la comunitat, mot més suau i menys agressiu sens dubte, però igualment taxatiu, i va concloure que les seleccions autonòmiques només podien participar en partits de costellada, folklòrics. Aquest hauria estat el terme adequat, però no era políticament correcte.

I això va durar bastant de temps, amb un estira-i-afluixa estèril, entre les il·lusions d'uns utòpics il·luminats i la certesa implacable del poder.

Veient que el tema de les seleccions nacionals (autonòmiques, mal anomenades pel poder) anava per mal camí, un gran esforç del poble discriminat va aconseguir que els divuit equips de la fins aleshores lliga nacional (i única legal en aquells moments) fossin del mateix territori. És a dir, que a base de lluita i constància, amb el pas dels anys, els equips de primera divisió van esdevenir: Barcelona, Espanyol, Cornellà, Vilanova i la Geltrú, Mataró, Mollet del Vallès, Figueres, Sant Cugat, Sabadell, Terrassa, Manresa, Dosrius, Berga, Taradell, Sant Antoni de Calonge, Mallorca, Castelló, i en el darrer any va aconseguir l'ascens el Valldoríol, en detriment de l'Atlético de Madrid, que havia aguantat estoicament fins al moment.

D'alguna manera (i caram de quina manera!!!), la lliga nacional va esdevenir lliga nacional, però de Catalunya.

Poc després, veient que la situació era insostenible, un dirigent de pes, tant pel seu poder com per la seva manifesta obesitat, va resoldre acabar de soca-rel aquella pèrdua de temps.

I així hem arribat a aquesta tardor, en què tot serà diferent. Una resolució plenària de la comunitat ha resolt suprimir les lligues anomenades nacionals i les competicions europees (on per cert Catalunya tenia set representants). Alhora han dissolt les seleccions nacionals i han creat una única i exclusiva selecció europea. Aquesta resolució s'estendrà a qualsevol pràctica esportiva en un marge de temps de màxim tres mesos.

En compensació, aquest any s'inaugura la lliga mundial de futbol entre els equips d'Europa, Àfrica, Àsia, Amèrica i Oceania. Com a particularitat cal destacar que no s'ha volgut diferenciar Amèrica del Nord d'Amèrica del Sud, ja que al continent septentrional el futbol continua sent molt minoritari i de segur que comptant amb els astres argentins i brasilers tenen alguna possibilitat de guanyar. La lliga es jugarà a sis voltes per exprémer els drets televisius. No oblidem que ja fa anys que el públic no té accés als camps de futbol per evitar aldarulls. A les graderies, en immenses pantalles de plasma, es projecten imatges d'afecionats virtuals que esperonen incansables els seus equips.

Sempre ens quedarà el consol que el campionat universal entre la Terra, Raticulí, Omega de baix, Alfa Centaure d'amunt i Kronos es continuarà jugant cada quatre anys, no coincidint amb els jocs intergalàctics, que com a novetat en la seva propera edició estrenaran la teletransportació per evitar el jet lag dels atletes.

Mentrestant, lleugerament abatuts però amb la seguretat que la lluita continua, uns quants inconformistes hem organitzat una lliga, de totes passades il·legal, anticonstitucional i clandestina, entre el carrer de dalt i el carrer de baix. Aquesta nit, després del toc de queda, sortirem com cada dissabte i sota els ponts de les rondes aèries, amb uns pilons de titani per porteria, gaudirem d'un bon partit de futbol.

Us asseguro que els del carrer de baix no se les mamaran tan dolces com sempre!!!

**Recordeu que el número 4, corresponent a maig-juny, estarà a la xarxa a
començaments de maig**